

rede næste Aar efter Folketingsvalgene, at der staar et Flertal i Folketinget imod Regeringen, og naar man saa ikke vil vedtage saadanne Love som f. Eks. Valgfredsloven, eller ikke vedtage den i den Stikfelse, som Regeringen til Slut har bestemt sig til, men at holde sig til den Stikfelse, som Regeringen tidligere har foreslaaet, vil Regeringen formodentlig mene, at nu er man kommen ind paa den gamle Visnepolitik, og saa er jo hele Berettigelsen og Grunden til at benytte Pengene provisorisk straks til Stede i 1895—96 paa samme Maade som i de forløbne Aar. Saa skulde vi være saa naive med det ærede 2det Medlem for 10de Kreds (Bosjen) at gaa hen og stille disse Penge saaledes, at den ærede Finansminister kan bruge dem, ad libitum havde jeg nær sagt! Og hvorfor vil man saa have disse 7 Millioner Kr. mere? Den ærede Finansminister har ikke angivet nogen egentlig Grund dertil. Det er oplyst i det andet Ting, at der har været Forhandlinger mellem Finansministeren og Folketingets Finansudvalg, og at man der blev staaende ved, at Laanet skulde være paa 20 Millioner Kr. Den ærede Finansminister meddelte, at han kunde saa 30 Mill., men man blev enig om 20 Millioner, og det afblevserede den ærede Minister ved. Men saa var der nogle leifindige Medlemmer af Benstre, der mente, at det var saa dejligt at have disse 5 Millioner Kr. liggende i Statskassen for at anvende dem og navnlig for at laane dem ud til Kommunerne, og da den ærede Finansminister gerne vilde have dette Laan saa stort som muligt, er han berebdvillig gaaet ind derpaa og har sat Statslaanet til 25 Millioner Kr. Da saa disse Medlemmer, som havde foranlediget, at den ærede Finansminister var gaaet op til 25 Millioner, komme og sige: Ja, men saa maa vi have en Paragraf ind i Loven om, hvad der skal bevilges til Udlaan til Kommunerne, saa siger den ærede Finansminister: Nej, jeg binder mig ikke til noget som helst, hvis denne Bestemmelse sættes ind, kommer Loven ikke ud, denne vigtige Lov, der skal redde hele Landet og bringe Rentefoden ned til 3 pCt., skulde ikke komme ud, hvis dette Ændringsforslag som blev stillet i det andet Ting, blev bragt ind! Saaledes er jo Sagens Historie. Hvorfor den ærede Finansminister holder saa stærkt paa de 25 Mill. i Stedet for 18 eller 20 Millioner, have vi ikke faaet nogen Forklaring paa uden det, at han kan sige, at det er godt at have dette Beløb til Disposition ved kommende Lejlighed til at anvende det, enten det nu er ved ordinære eller ekstraordinære Bevillinger.

Som om der ikke var andre Penge i Landet end dem, der disponeres over af Privatbanken og af banque de Paris, som om der ikke, hvis vi virkelig skulde bruge Penge, enten til Udlaan til Kommunerne eller til andre mere eller mindre nyttige eller unyttige Njemed, var Penge at faa baade i Paris og London og maatte meget billigere Penge! Det ærede 2det Medlem for 10de Kreds siger: Ja, vi skulle benytte det gunstige Øjeblik, uagtet det er oplyst, at alle finansielte kyndige Mænd sige, at der slet ikke er noget særlig godt ved det Laan, at det slet ikke er saa skræffelig billigt, og at vi rimeligvis kunne saa det bedre ad Aare. Men vi skulle have disse Penge liggende i Statskassen, saa kan man saa dejlig bruge dem, naar der bliver Brug for dem til Udlaan til Kommunerne, og saa meddeler man vor Landbefolkning, vore Landmænd, vore Agrarer, at nu have vi reddet de 5 Mill. Kr. som ved Lejlighed kunne kastes i Grams til Agrarerne, og samtidig have vi faaet Rentefoden sat ned til 3 pCt., saa at vi slippe med 20 Millioner Kr. mindre i Rente om Aaret. — Det faar man en populær Stemning paa, og derfor bliver denne Lov rost! Jeg er ikke overbevist, og saaledes som Sagen stiller sig for mig i Øjeblikket, antager jeg ikke, at jeg vil stemme for Loven.

Formanden: Det ærede 1ste Medlem for 8de Kreds har Ordet for en kort Bemærkning.

N. B. Breinholt: Den højtærede Finansminister fandt, da han sidst havde Ordet, ingen Anledning til at besvare et bestemt Spørgsmaal, som jeg havde tilladt mig at rette til ham. Det ærede 4de Medlem for Kjøbenhavn (Det. Hansen) har nu paataget sig denne Besvarelse, og jeg maa vel være ham taknemmelig derfor, skønt Besvarelsen just ikke udmærkede sig ved nogen overdreven Høflighed, idet han sagde, at jeg befandt mig i en fuldstændig Wildfarelse, naar jeg troede, at den i § 4 givne Bemyndigelse stillede Finansministeren frit Valg imellem at benytte den eller ikke benytte den, ligesom Statskassens Krav maatte forlange det. Thi, sagde han, hvad denne § 4 gør, er at stille Ministeren frit over for Rigsdagen, men binde ham over for Konfortiet, binde ham gennem den hemmelige Kontrakt, som vi ikke maa faa at se. Men hvoraf ved nu det ærede Medlem, at jeg befandt mig i en Wildfarelse, naar det staar i en hemmelig Kontrakt, som vi og vel ogsaa han ikke maa faa at se? Jeg kan derfor ikke nægte, at jeg vilde sætte Pris paa at faa en Besvarelse